لنډه کیسه
رنډی
Ketabton.com
لیکوال : افتخارالله افتخار

(c) ketabton.com: The Digital Library

﴿ بِسْمِ اللَّـهِ الرَّحْمَـٰنِ الرَّحِيمِ ﴾

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژنده

نوم رندۍ / لنډه کیسه

لیکوال افتخارالله افتخار

ایډیټ ا.ر افتخار

کمپوز ا.ر افتخار

پښتۍ ډیزاین ا.ر افتخار

تاریخ ۵ / ۰۴ / ۱۴۰۲

چینل https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

فسبوک Aftekharullah Aftekhar

واتساف 00989908400450

پہ خپل نوم د خپرولو حق هیڅوک نه لري. حقوق له لیکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوې کیسې

۱ سپیڅلې ښځه / لنډه کیسه

۲ ماته منظوره ده / لنډه کیسه

۳ د ښځې خور سره / لنډه کیسه

۴ رندۍ / همدا اثر

هیره دې نه وي چې دا ټولې کیسې د Aftekharullah Aftekhar په ټلګرام کې موندلی شئ، بلکل پرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(هاغو ژونديو ته چې د محبت په نوم وژل شوي
او اوس هــم د مينې ترانې پـــــه لــوړ غږ وايي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

که په دې طمعه ناست یې چې یو وخت به هر څه ښه شي نو همدا اوس پاڅه، ځکه که هر څه خپله سمیدای شوای نو حرکت د څه لپاره دی؟ موخه مې دا ده چې تر کومه به پلار، ورونه د لور او خور حقونه د فرش لاندې کړي؟ پښتونو! که مینه کول درته د جونو جرم ښکاري؟ دا هم جرم دی. نه ورته غوږ ږدئ او نه يې اورئ. همدارنګه د پښتو په بالښت ډېره ووهه او د اسلام کتاب مطالعه کړه. چاته چې رب تعالی د خوښې اختیار ورکړي نو دې کې به ډېر حکمتونه وي. بس کړه، له دې بې ځایه پښتو او غیرت نه تیر شه چې سبا پکې لور او خور ښځه **رنډی** جوړېږي. په دې زه او ته ملامت یو. راځئ چې له خور او لور نه د هغې د رشتې خوښه انتخاب واورو. دا دې ګاونډی نه، ستا لور او خور ده. په ډاډه زړه ورسره وغږیږه او وایې وره چې راتلونکې کې نه ته پښیمانه شې او نه لور او خور.

دا کیسه به تاسې ته خپله وغږیږي چې حقیقت څه دی او څه څه ګټې لري. ډاډه یم چې ما به د نوم انتخاب کې زیاتی نه وي کړی، که مې تولنه کې دا کیسې نه پیدا کیدې نو ما به داسې قلم نه روانوله. منم چې د رنډیو واقعې کمې دي خو که پام وکو له څاڅکي څاڅکي باران جوړیږي. راځئ چې د دې باران لپاره د امن چتر په سر ودرو لکه څنګه چې زوی انتخاب اورو منو، داسې که د لور او د خور نه منو، باید وایې ورو او پریکړې ته یې احترام ولرو. ژوند دلته بیا نه راګرځي. هر کس باید خپله مینه خپل حق ترلاسه کړي.

خبرې نه اوږدووم خو که کیسه کې کومه تیروتنه شوي وه، د یو کوچني ورور په حیث راته ښښنه او په ګوته کړئ. زه ستاسې نظریو ته احترام لرم.

دا تاسې او دا رنډی لنده کیسه...

ستاسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخارالله افتخار

پيل

د شهادت په ګوته يې پياله د کونډې په زريعه تاووله يو دم يې په ورغوي د پيالې ساه بنده کړه.

عصمت ته يې مخ کړ.

-زه يو نظر لرم!

عصمت له غرب ورسته پياله لاس کې ونيوله د اوريدو لپاره يې وريځې تندې ته وخوځولې

جواد خبرې پيل کړې پيالې ساه واخيسته

ـ ګوره اول مې واوره بيا ورسته را غږيږه زه وايم د اسد د پام بدلولو لپاره هغه بايد رنړۍ ته بوځو کيداى شي له مينې يې زړه تور شي او نور به داسې سربداله نه ګرځي. يار! وخت ډير وشو دا دې کال ته نږدې ده چې مينه يې واده شوې او هغه ورځ تر بلې خرابيږي کوم څه نه و چې مونږ د اسد لپاره ونه کړل وګوره اته نهه مياشتې کيږي چې د ښار هر پارک، کوڅه پرې ګورو خو تاثير يې پرې ونه کړ اوس ته وايه؟

عصمت لنډ ځواب ورکړ.

ـ ډير چټې فکر دې کړى!

بيا يې پاتې پياله خولې ته پورته کړه له غرب ورسته يې په اشاره ورته وويل چې ځانله پياله ډکه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواد بیا د پیالې خوله بنده کړه شیبه ورسته یې له خپلې مخې یو ځنګ ته وخوروله.

ـ همدا ځای دې نبنه وي ما په نن زمانه کې داسې مېين نه دي ليدلي او که په اسد څه وشو بيا ته له مانه خفه نشي هو...

عصمت را نیغ شو خو خبرو کې جدي ښکاريده.

ـ یار ته څه په ګډو وډو سر يې. ولي اسد یواځې ستا ملګری دی؟ او بیا ته ملا ته د شرابو ست کوې هغه د عاشقی تر ځنګ یو ايمانداره ځوان دی که زه يې ومنم هغه يې نه مني. پوهيږم چې د هغې جدايي زیږولی خو څه وکړو مونږ ټولې هڅې وکړې آن وګوره ښار ته مو راوست دلته مې خپله حجره کې ديره کړ شپه او ورځ يې د پام بدلولو په هڅه کې يو اوس هم زه ملامت يم!؟

ـ چغې مه وهه زه درته همدا خبره کوم زنا داسې عمل دې چې د انسان له بدن نه د مينې ټوله نشه اوباسي. زه وايم چې دا مينه يې له دماغو والوزي او مونږ ته پخوانی اسد په لاس راشي.

ـ خو يار دا ستره ګناه ده که دا کار هغه وکړي ګناه کې مونږ هم ورسره شريکان يو.

جواد پوی شو چې دا يې راسره مني.

ـ په مينه کې تينګار زمونږ ځواک نه بلکې مونږ کمزوري ښايي. اسد کمزوری شوی اوس به مو هره خبره مني.

خالي پياله يې تر پتنوسه نږدې کړه ډډ بالښت ته عصمت تکيه شو.

ـ وبه ګورو نن شپه يې سر درد کاوه ځکه مې حجره کې ځانله پريښود مونږ خو ټوله شپه په موبايل مصروف مخلوق يو کله يو سره غږيږو کله بل سره ځکه ستا خواته راغلم.

له يو څه بحث ورسته دواړو په موبايل کې سترګې ښخې کړې.

شپې ورځې ته ښه راغلاست وويل او خپله په مخه لاړه...

د سهار شين چای ځکلو ورسته په بيګانی موضوع سره بيا وغږيدل جواد ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیګا شرف ته مسج کړی و. نمبر یې رالیږلی اوس به ورته زنګ ووهم. دوهم زنګ جواب شو، له سلام کلام ورسته خبرې ته راغلل.

ـ څو کسه یاست؟

ـ اغه مونږ څو دري کسه یو څو کار یو کوي.

ـ ماته څه مشکل نشته. نوی شی دی، خوشحاله به مو کړي.

ـ ښه، ښه ادرس راکړئ؟

ـ ادرس اسانه دی څو د یو پروګرام څلور زره اخلم خبر ښه وي چې بیا دلته شور نه منم.

ـ اغه سمه ده مشکل نه لرو.

ـ هه ادرس واخله د...

ـ سمه ده بیا درته زنګ کو.

اړیکه یې پرې کړه څو عصمت خندا ونیو جواد هم ورسره ملګرتیا وکړه ښه شیبه یې پرې ګپ جوړ کړ، ورسته روان شول.

لس دقیقې بعد اسد ته ورسیدل. د عصمت کوچني ورور د چایو لوښي ټولول. شیبه ورسته له حجرې ووت. له ښه راغلاست ورسته دواړه د اسد خواته کیناستل اسد په خپلو وریښمنو ویښتو کې ګوتې پورته تیرې کړې، غټې سترګې چې لاندې حلقې یې سرې معلومیدې. دوی دواړو ته یې په خوږ نظر وکتل ښکلی مخ یې مسکا معاصره کړ په کرار وغږید:

څنګه یاست زما محافظانو بیا مې کوم خوا وړې که څنګه او پوهیږئ بیګاه خوب کې هغه د خدای په قدرت جوړه شوی نبیه ...

جواد یې خبره غوڅه کړه پوهیده چې دا بیا د سیلاب او د هغې کیسه کوي.

ـ اسده ګوره مونږ نن تا داسې ځای له بوځو چې تا یې تر اوسه فکر هم نه دی کړی!

اسد له خندا سره نیم وخځیده.

ـ لکه چې زندان له مې بیا یئ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

درى واړو وخندل، عصمت ديوال ته ډډه شو.

ـ نه ياره له دې هم بدتر دى خو ستا لپاره ښه دى زمونږ په فكر!

ـ يارانو ما د ژوند خوږو سره خداى په امانې كړې اوس زه له دوزخه هم نه يريږم!

جواد پوه شو چې دا اوس زمونږ د يارى په نشه كې غرېږي خو بايد خلاصه ورته ووايم عصمت ته يې اشاره وكړه او د نه كولو خبره يې د ژبې سر ته راوسته او كرار يې پوكى وركړ.

ـ اسده دا ځل مونږ تا د يوې رنډۍ خواته بيايو!

همدومره يې وويل خو د مخ رنګ يې وتښتيد، نور د ويلو ځواک يې نه درلود.

هغه د لاس ګوتمې سره مشغول و، پرته له دې چې په قهر شي او يا ورته وګوري په ارام يې لنډه جمله بيان كړه.

ـ مينه بايد نيكمرغي راولي نه ناروغي.

جواد ته خو دې خبرې مرګ وركه خو عصمت ځان رانيغ كړ.

ـ منم چې دا لاړ غلطه ده خو ستا د وياړ لپاره وايو ته بايد خوشحاله اووسې.

اسد له ګوتمې سره لوبې كول پريښود، بره يې ورته وكتل.

ـ د وياړ ورځ كه يوه ورځ وي خو د بې نومى له سلو كالو ژونده غوره ده، ته چې څه ته د وياړ په نظر ګورې هغه وياړ نه دى. وروره بد نامي او بد نومي ده هم دلته او هم هلته. د شهادت ګوته يې پورته ونيوه.

دا چې جواد يې د راضي كولو ژمنه كړې وه، ځان كې يې بيا قوت راپيدا كړ خو بل ډول وغړيد سره د غوسې.

ـ اسده! كه راسره لاړ نشوې، قسم دى چې ټول عمر دې ونه ښنم او نه به درسره وخاندم ما هم مړ وبوله.

اسد په لومړي ځل دومره لويه خبره واوريده. د دوى په يارانه كې تر اوسه داسې نه و شوي چې يو بل دې په معمولي خبره خفه كړي. دا نو ورته ګرانه تماميده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې کتل يې دوی ماسره څومره خفه دي اوس دا ناروا هم زما لپاره کوي زه د خپلې مينې ګناهګار يم.

ـ سمه ده شور مه جوړوه !ځم درسره.

دواړو ترې غيږ په يوه خندا تاؤ کړه.

درې واړو په ځان ګوتې ووهلې خو اسد دومره خيال د ځان ونه که شيبه ورسته د جواد په موټر کې راغلی بيرته سپاره شو او د رنډۍ مالک ته يې زنګ ووهه چې زمونږ تر تګ او راتګ پورې بايد هيڅوک نه وي، مونږ در روان يو. دا چې د رنډۍ مالک د پيسو اوريدلي وو، په خلاصه سينه يې ورته ښه وکړه.

نن چې په اسد کوم قيامت راتلونکی دی، هيڅوک نه پوهيدل. د ښار ګڼه ګونه مخ په زياتيدو وه ، خاموشي د ښپو لاندې کيده.

موټر په سرای کې ودريد. درې واړو ځانونه عجيب احساسول، لويه وجه دا وه چې دا قدم ورته لومړی و.

د ادرس سره سم مخته تللي و، د ښار لرې څنډې ته خام او پښو کوروونو کوڅه کې يې د يو کور ور ته څو ضربې ورکړې، ور زر خلاص شو. مخکې له ښه راغلاسته يې په کور ننويستل، د رنډۍ مالک له وره کوڅه کې سر ښکته پورته تاو کړ، زر شاته شو، دروازه يې بنده کړه او همدلته لنډې کوټې ته يې دننه کړل. دا کور ډير پراخه نه و خو دوه کوټې يې عمومي دراوزې ته مخامخ لرې څنګ ته پرتې وې او دا يوه د دروازې سره بيخي جوخته تقريباً تر منځ يې اووه متره صاف دالان يې لره. کوټه کې درې کسه خاموش او يو غړيده خبرې يې دوی ته ډيرې عجيبې او نوې ښکاريدې. اسد سر ټيټ اچولی و، جواد ووېل:

مونږ ته يې څه چې پيغله او دې کار سره نوی ده زمونږ دا يو ملګری لږ د زړه بيمار دی بس دا مو راوستی سړيه باقي مونږ دوه دا کار نه کوو هو د رنډۍ مالک د لاس په څوځولو قناعت ښووونکی و غړيده.

ـ تاسې له ځانه ليوني مه جوړوئ داسې جينۍ په ټول ښار کې نه پيدا کيږې يو خوا ښايسته او بل خوا ډيره نرمه ده زه خو وايم په وار وار ورځئ سبا به ارمان کوئ خو بيا داسې شی نه ميلاويږي...

عصمت يې خبرې ونيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ګوره مونږ وایو چې یو کس دی بس یو دی. ته اوس د پیسو لپاره راته د غر نه غوښنه مه جوړوه!

ـ سمه ده خو تاسې په باغ تیریږئ او منې نه خورئ. بیا داسې وکړئ زه د یو پروګرام څلور زره اخلم .پیسې راکوه او ملګرې مو ورلیږئ هغه ستاسې شی اماده دی.

جواد زر جیب ته لاس کړ، له بټوې یې غټ لوټونه جلا او سرې ته یې لاس کې کیښودل.

سړی مسکی شو، نوي لوټونه یې له نظره تیر کړل، اسد ته یې وویل:

-ورځه ځوانه او د ځوانۍ مستې دې وباسه!

اسد ملګرو ته وکتل.

هغوی د سترګو په اشاره ورته وویل چې ورځه!

د رنډۍ مالک کړکۍ ته مخ کړ:

-هه هاغه مخامخ کوټه ده ورځه ورځه بنه داده.

اسد ورته بد بد وکتل، ملګرو یې دیکه کړه:

-ورځه کنه څله ناست یې!

له کړې ژمنې په شا کیدلی نشو مات مات پورته شو د کوټې له وره په وتو و چې عصمت د رنډۍ مالک ته وویل:

که هر څومره وخت یې نیوه مزاهمت به ورته نه کوئ زه د هر ساعت دوه زره درکوم.

هغې ورته په سینه غبرګ لاسونه کیښودل.

اسد له کوټې بهر خو نا زړه کرار کرار قدمونه واخیستل مخامخ کړکۍ نه پرې د ولاړې پیغلې نظر ولړید د بدن وینه یې ګرمه شوه د زړه زربان یې ان په خپله اوریدل د سترګو اوښکو یې ځان لویدو ته اماده کړ. یو قدم شاته لاړه غبرګ لاسونه یې خولې ته یوړل او کلکه یې بنده کړه پوهیدله چې چیغې مې تر اووم اسمانه رسې غاښونه لکه ماشوم چې یخ ووهې داسې کړسیدل په زړه یې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوج شو غوښتل یې را بهر یې کړي په اوښکو لامده لاسونه یې له خولې جلا کړل په بنده بنده ژبه ګویا شوه:

خدایه مینه مینـه په داسې ځای کې وینم

چې کتل یې راتـه ډیر ښکاري بې خونده

را روان کس نه هماغلته ساه واخلـــه

یا خو ما کړه له دې ژوند نـــه بې ژونده

اسد د انګړ منځ ته راورسید، جینۍ یو دم منډه کړه، کړکۍ پرده خوره شوه، ور یې بند کړ، شاته راغله، پرده یې ونیوه ،له کړکۍ یې بیا بهر وکتل. اسد را نږدې کیدو کې و، د الماری تر څنګ په سینګار میز پروت د میوو رقاب تر څنګ یې چاقو ته پام شو. تیزه تاوه شوه چاقو یې را پورته کړ څوکه یې اسمان په طرف سترګو ته یې نیغ ونیو اسد دروازې ته ودرید خو زړه یې نه کیده چې دروازه ووهي!

د جینۍ خبرې قاتلانه شوې، اوښکې یې په ورغوي پاکې کړې، لاس یې د تشې نه په لاندې برخه راښکه ،چاقو ته مخاطب شوه:

په یاد ولره که اسد زما غوښتونکی شو نو ته ځان کې د حضرت ابراهیم د چړې خوی پیدا نه کړې باید چټک کار وکړې، یو به ختمن له منځه ورې.

له دی سره دروازې یوه کراره ضربه وخوړه.

د جینۍ د سترګو ګاتې د دروازې طرف ته تاؤ شول بیرته یې لاندې رقابی ته کږې کړې. لاسونه یې ښکته شو. د مالګې له کوټې یې سر جلا، بیا یې تول پیاله کې خالي کړ. پیاله دوه ګوتې مالګې ونیوه، له جیک نه یې پکې اوبه واچولې. دا ځل پیاله پوره ډکه شوه.

دروازه کرار وټکیده، جینۍ شاته وکتل بیا یې اوتر پیاله کې چاقو ښخ کړ، حرکت یې ورکه. اوبه او مالګه یې سره یو کړه ،پیاله یې خولې ته پورته کړه، بې له دمې یې پیاله خوله کې خالي کړه. سخته وتوخیده خو په خوله یې لاس کیښود چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ بهر ونه وځي. د سینګار میز هنداري کې یې ځانته وکتل پوښتنه یې ورڅخه وکړه:

-باید غږ کې مې تغیر راشي !

ربښتیا هم غږ یې ډېر شوی وو لکه ستونی یې چې پاره پاره کړی وي.

زړه کې خوښه شوه خو ظاهراً نه معلومیده. سمدستي یې له خپل څادره کلک تمبوزک وواهه، چاقو یې انتخاب ځای کې کیښود، اوښکي یې پاکي کړې، مخ یې دروازې طرف ته کړ لکه دوزخ ته چې روانه وي. دومره نا زړه دروازې ته نږدې شوه ،کونډه یې لاندې کش کړه، ور خلاص شو، بیرته په شا لاړه. دیوال سره پروت چپرکټ ته په فاصله کې مخامخ ودریده، زړه یې زیات درزیده، لاس یې پرې کیښود.

د دروازې اوار کرسار شو. اسد بوټونه وښکل، کوټې ته داخل ننوت خو بره یې نه کتل. جینۍ له موقعي ګټه واخیسته تیزه لاړه د ور کونډه یې بیرته بره ور ورسته ،راتاوه شوه خپل ځای کې ودریده. اسد ډېر شرم محسوساوه. همدلته ودرید.

له خولې یې کوم حرف نه واته جینۍ ورته د ناستې اشاره وکړه تاؤ شو چپرکټ کې کیناست نظر یې فرش کې ونښلو خبرې یې پیل کړې:

هیله ده تاسې خفه نشئ. زه ملګرو دلته په زور او مجبورۍ راوستی یم. زما د کار سره هیڅ زړه نه لرې او نه تاسې ته ګوتې در وړم. تاسې ارامه اوسئ.

جینۍ ارامه ساه واخیسته خو د اسد غږ پسې لیونۍ وه ډېر خوږ پرې لږیده. په سترګو کې ډنډ اوښکې یې بیا د څادر په څوکه پاکې کړې. غوښتل یې چې ورمنده کړي او کلک یې غېږ کې ونیسي خو داسې یې نشو کولای. اسد د پخوا غوندې تازه نه ښکاریده ډېر بدلون یې کړی.

جینۍ رقابې له پام شو، ور لنډه شوه، را اوچت یې کړ. د اسد څنګ ته یې په چپرکټ کیښود. په پره پره غږ یې وویل:

-دا واخله وخوره!

اسد منو او مالټو ته وکتل سر یې وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه يې خورم مننه.

د جینۍ له خولې ناڅاپه ووتل:

-اوهو ستا خو منې خوښیږي کنه څنګه يې نه خورې؟

اسد جټکه وخوړه، جینۍ په کړې خبره پښیمانه شوه. بیا يې اوږده کړه:

- مطلب مې نن سبا ځوانان منې ډېرې خوښوي.

- هو ما هم خوښولې خو اوس مې عادتونه بدل کړي.

جینۍ په فرش ګونډې ووهلې په خپلو پوندو ورته مخامخ کیناسته.

- ولې دې عادتونه بدل کړي؟ ته ځوان يې پس له ماتې باید بیا ځان جوړ کړې د پخوا په شان.

- ستا خبره سمه ده خو زړه چې مات شي د پخوا په شان نه جوړیږي.

جینۍ ځان ناخبره واچو.

- تاسې په مینه کې ناکام شوي یاست؟

- په مینه کې ناکام که بیا امتحان ورکړي، کامیابیږي خو ما هغه او هغې زه بایللي یم او د بایلاتو لپاره بیا امتحان نشته.

جینۍ يې څیره کې سترګې داسې ښخې کړې وې لکه څه چې پکې ترې ورک وي. سرې شونډې يې د تبوزک لاندې وخوځیدې:

- هغه کم بخته جینۍ څوک وه؟

په داسې حال کې چې اسد له خپلو ګوتو سره مصروف وو، په ډک زړه يې کیسه پیل کړه:

یوه د جنت مرغۍ، د کوهي قاف ښاپیرۍ، زما د مینې لیونۍ او د ځمکې سپوږمۍ وه. هغه شاعره نه وه خو ځینې وخت د حالاتو په کټو يې له خولې بیتونه وتل. مونږ سره نږدې له اووه کالو یو بل پیژندل باور وکه د پیغلو ډله پرې ښکلې ښکاریده. د هغې غږ مې په ډک شور کې پیژانده. د خوند خبره دا وه چې ګاونډۍ مې وه. زما له خاطره به کومې بهانې نه وې چې دې به کور کې جوړولې تر څو ما ووینې. په کومه ورځ به مو چې یو بل ونه لیدل ،مونږ ته خوب نه راتله تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې چې سبا به مو ختمن لیدل کول .زمونږ په مینه تنها زمونږ کورنۍ نه، چارچاپیره ګاونډیان او داسې نور کلیوال هم پوهېدل. باور وکه مونږ به په مثالونو کې یادېدلو. زمونږ جوړه خاص بلل کېده. هغې به چې د راتګ لپاره بانه پیدا نشوه کړای بیا به زمونږ کور ته په دیوال را چپه وه. او رښتیا دې کوټه کې د لونګو بوی زیات دی زما د لونګو بوی خوښیده هغې به همیشه په سینه پاس لونګ ګرځول، د زلفو په کمځو کې یې هم نغښتې ول. هغې لیونۍ زما له هر عادت سره مینه لرله زما خوښیده چې هغه راته داسې مخامخ کینې لکه ته چې ناسته یې او اتفاق ته وګوره زما سور رنګ خوښیده او دا کوټه له سور رنګ نه ډکه ده. هاهاها دې سره خندا ونیو خندا کې یې غږ ورک شو ورسته بدلون سره واریدل شو دواړو سلګۍ وهلې یو بل ته مخامخ خو وخت یې تر منځ داسې غرونه درولې و چې ړنګیدل یې د انسانانو نه د دیوانو کار وه دوی فکر کاوه ګوندې مونږ سره ټوله نړۍ خفه ده خو داسې نه وه یواځې ترې قسمت په ځنګ و خو که خبرې یې کولای شوې ویلې به یې وو ورته:

ستا مینه ستا په وړانــــــدې تاته ناستـــــه

ورشه تاؤ کړه ترینه غبرګ دواړه لاسونه

یو خدای ړوند کړی و خو چې بله بینا وه هغې غږ نه کاوه.

جینې په مخ دواړه لاسونه کیښودل ډیر زړه یې وکه چې ور منده کړه غیږ کې یې ونیسې ورته ووایې چې:

هغه لیونۍ زه یم.

ما پسې ستړیه!

دمه شه زما غیږ کې،

سلګۍ مه وهه زما درسره زړه چوي.

خو داسې نه کیده. نیغه پورته شوه، بلې کوټې ته لاړه، خوله کې یې غوټه ځادر کیښود، ښه یې وژړل. تیر وختونه یې ذهن کې تاویدل. پښې یې وترپولې، څو سوکان یې ځمکې ته ورکړل، پلار ته یې د ښیرا لپاره لاسونه پورته کړل خو ادا ترې هم نه کیده. له خولې یې صرف یوه جمله بار بار وتله « **ولې پلاره؟** »

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان يې راټول کړ، له د چايو ډک ترموز يې سره د بورې او ډوډۍ راواخيست، واپس د اسد خواته لاړه. پياله يې ډکه کړه، په پټنوس کې يې د ډوډۍ تر څنګ کيښوده. اسد ته يې مخامخ په فرش نږدې کړه ،هغه يې په ليدلو حيران شو. پوښتنه يې وکړه:

-ته څه پوهيږې چې زه له خوږ چاې سره ډوډۍ خورم؟

له جينۍ نه لار خطا شوه.

ـ اغه! دغه! اغه !دد دلته چې څوک راځي، مونږ ورته داسې چاې ورکو تته لکه چې په اول ځل راغلى يې؟

اسد خبرې سره بيرته دمه شو. حيرانتيا يې ختمه شوه.

ـ هو اول ځل دى او دا هم په اول ګورم چې تاسې داسې ميلمستيا هم ورکوئ!

جينۍ د پاتې کيسې غوښتنه وکړه او د اوريدو لپاره يې ځان جوړ کړ.

پيالې نه ګرم تپونه ختل، د اسد يې بره مخ و هله پاتې کيسه يې راوخيسته:

-هسې دا کيسه خو پوره ناول دى زه هم دلته ډير وخت نشم پاتې کيدلى. ستاسې د رزق مخه نيولې کيږي. لنډه يې وايم د ښار نه مې دوه ملګرې راغلې وو، مازيګر سره د خوړ په غاړه ناست وم يو بل ګاوندۍ کې چې زما له هر رازه خبر وه ساه او تيګاه مخې ته ودريد، بې له سلامه يې راته وويل:

-اسده ته بې غمه ناست يې او هلته يې ستا مينه کوژده کړه!

دې کس به نور څه هم ويلې و خو زه په ځان نه وم پوى شوى چې په هوش کې شوم سيروم مې لاس ته تير و ما يې پيپ په شرق له لاسه جدا کړ. ملګرو نيولى خو زه نه پاتى کيدم. له دواخانې مى ډير مزل کړى و. غوښتل مې چې د جينۍ پلار وولم خو دا مې احماقانه فيصله وه. ما زوور واهه چې يو څو کلکې څپيړې مې مخ ته ونيول شوې. ايله مې پام واوښت. هماغه د ښار ملګرى جواد وه. بيا يې کينولم او نصيحت يې راته شروع کړ. ربنتيا هم اوبه له ورخه تيرې وې. زما مرکه پرې يوه سهار وه. بل ماښام خو غريبى مې مخه نيولې وه .خو څو ورځې ورسته پوهه شوم چې د ښار کوم مالداره کس پرې مرکه کړې او بې له دې چې معلومات وکړي، د پيسو په بدل کې يې ورکړې. له واده يوه نيمه مياشت پس د هغې مالداره کس درک ونه لږيده، کور يې هم بدل کړى و خو پلار او ورونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پرې پيسې اخيستي وې. بيا يې د مظلومې لور پاڼه وا نه ړوله خو رښتيا ده چې

زوی د ادم زنده باد

لور د حوا په هـوا

افتخار په شاعرۍ کې ډېر ښه غړېږي. دلته پلاران فکر کوي چې لور د خزان د ونې هاغه سپکه پاڼه ده چې باد هر خوا يوړه پروا نه کوي. دلته زوی ډېر محترم دی خو « لور يا د کور ده يا د ګور » زر افسوس په دې متل د پښتنو.

کيسه راتولوم هغه چې هر چيرې وي خوشحاله دې اوسي او زه داده يم چې د زوی نوم به يې اسد وي. يوه خبره بله چې زه يې له ډېر وخت خوب کې وينم. هميشه اوبو اخيستي وي خو ماته نه ښکاري خو بيګا چې راته ښکاره شوه ما ورته کتل خو لاس مې نه ور کاوه نه پوهيږم چې هغې سره څه روان دي؟ له سترګو اوښکه پياله کې ولويده کوټه په يو ځاځکي بيا خاموشي ونيوه خو ادا خاموشي په سلګيو ماتيدله دوه ميين سره يو بل ته ژاړي. وخت هم عجيبه کاني کولې ملاقات يې د ميينو داسې ځای ته راوست چې بايد نه وی شوي خو د پلار بې پروايي د لور اينده داسې جوړه کړې وه چې خپل عاشق ته يې له شرمه ځان نشو معرفي کولی.

اسد پورته شو.

ـ هسې راسره ژاړې ته زما څه يې بايد په خپل قسمت وژاړې چې د داسې ديرې ميلمنه کړې يې باور وکړه له زړه درته خفه يم خو له وسې مې نه ده پوره چې ودې باسم. ما هميشه د رنديو له خولې کيسې ناولونه لوستي خو نن درته ما کيسه وکړه جالبه ده کنه ده؟ هههها بايد تا واورو خو ښښنه غواړم ستاسې وخت نشم نيولی زه څمه اجازه راکړئ.

جينۍ را ولاړيدو کې وه چې ويې ويل:

د رنديو کيسې واقعي چې دردونکې وي خو **که ما درته خپله کيسه وکړه له پښتو به دی ساه وخيجي.**

اسد دا خبره دومره زړه ته ونه ليږله او نه پرې پوهه شو خو جواب کې يې ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ الله ﷻ دې له دې سپک بازاره ازادي په نصیب کړه.

تاو شو دروازې ته، جینۍ پسې غږ کړ:

ـ دلته خو چې هر کس راغلی بیرته تګ کې د موبایل نمبر غواړي خو تا ونه غوښت .کیږي چې زما نمبر ولیکې؟ هیله ده سوال درته کوم.

زړه یې بیا را ډک شو...

ـ ښښه غواړم ما سر کې وویل د ملګرو لخوا مجبور شوم چې راغلم هسې نه خولې نه مې درته داسې څه ووځي چې خفه شې!

له دې سره یې ور خلاص کړ دا چې بوټان په پښو کړي یو لاس یې د دروازې بیخ کې او په بل لاس یې بوټ پښې ته جوړواه، جینۍ پرې بیا غږ وکړ. اسد پسې بره وکتل د جینۍ شاته الماری کې یې په تصویر سترګې ولږیدې!

دروازه خپله بندیدو کې وه چې د ګوتې نوک یې ترې ونیو یو اخ یې له خولې ووته جینۍ را منډه کړه چې ګوتې یې وترې خو د اسد پام هاغه نیم تصویر ته و چې پوره نه ښکاریده کوشش یې کاوه چې تصویر پوره ووینې زړه کې یې څه ټکه لویدلې وه. جینۍ د څادر پیڅکه وشلوله، په ځان پوهه نه وه چې تمبوزک یې خلاص شوی و. د اسد زخمي ګوتې نه تاوه وه تر څو ویې تړې هغې پرې غږ وکړه :

-څه کوې!؟

جینې چې سترګې پورته کولې، نیم څادر یې پښې لاندې نیول شوی وو. اسد پوی شو چې څادر یې له مخه لویدلی. جینۍ سر راپورته کړ خو اسد ترې مخ واړو او

دا یې دروازې کې همداسې پریښوده .خلاص مخ یې پسې کتل چې د کور لوېې دروازې خواته په داسې حال کې روان دی چې وینه یې له ګوتې څاڅي. ملګرو ته یې چیغه کړه. ملګری یې سره د هغې کس چې د جینۍ خاوند و، را ووتل. اسد پسې بهر په وتو کې وو چې د جینۍ خاوند غږ کړ:

-نبیلې! وه نبیلی! لکه چې ګاک دې بیا ځانته نه دی پریښئ ها؟ زه به تاسره ګورم

اسد د نبیلې د نوم اوریدو سره ټول څه چې یې لیدلي وو، په ذهن کې تتې څپې والې. هاغه د لونګو بوی، سور رنګ، د جینۍ ناسته، د منو کلک ست، د چایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وچه ډوډۍ او په تېره هاغه نيم تصوير. موده ورسته يې د نبيلې نوم واورېد هغه خبره يې ورته ياده شوه:

-(که ما درته خپله کيسه وکړه له ښځو به دې ساه وخيجي) غوښتل يې په کور بيرته رامنډه کړي خو د بدن غړي يې سست شول، له ښځو يې ساه والوته. عصمت وويل:

ونيسه لاس يې زخمي شوی .بې هوشه شو. جواد په شاه تر موټره يوړ، سيده يې تر عمومي لنډ هسپتاله ورساوه. عاجل واټ کې يې داخل کړ. دوارِه ملګري ورته اوتر اوتر کيدل. پنځلس دقيقې ووتې، اسد په هوش کې رانغی. جواد عصمت په اوږه وټپاوه:

-ديخوا وګوره!

عصمت سر راپورته کړ په څنګ يې وکتل ربنتيا هم حالت ډير عجيب وو، ويې ليدل چې شيبه مخکې چاسره ناست و په وينو ککړ په تزکيره کې يې يوه زنانه اچولې، عاجل خونې ته را داخل کړه خو نبيلې ساه ورکړه. پوليس يې تر څنګ نږدې را ورسيدل. سرې يې د جينۍ په قتل ونيو.

خو په دې راز يواځې اسد پوهيده چې قاتل د نبيلې خاوند نه، نبيله خپله ده!

خو حقيقت دا دې چې د نبيلې قاتلان پلار او وررونه وو.

پای / ايران / شهريار

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library